

Arrest

**nr. 241 377 van 24 september 2020
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2020.

1.2. Zij wordt op 13 maart 2020 gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 6 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Caracas, Venezuela en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U was jong wanneer uw ouders uit elkaar gingen en u bleef bij uw moeder in Caracas wonen. U had niet meer veel contact met uw vader. In 2010 verhuisde u naar Guanare (Portuguesa, Venezuela), waar u werkte in een cybercafé. U verhuisde naar hier omdat uw familie, die christelijk is, niet op de hoogte was van uw seksuele geaardheid en u hier een vrijer leven zou kunnen hebben. U hield uw geaardheid evenwel grotendeels verborgen en slechts enkele vrienden – die ook een andere seksuele geaardheid hadden - waren op de hoogte. U deed dit omdat er veel machisme is in Venezuela, het homohuwelijk niet is toegelaten en er veel wordt geoordeeld. U had tevens een aantal kennissen die problemen hadden gekend omwille van hun geaardheid, namelijk iemand die geslagen werd hierom, iemand anders die uit huis werd gezet alsook een tante die verstoten werd door haar familie, maar werd opgenomen door uw moeder. In 2012 raakte u, via E., de lokale secretaris in Guanare, betrokken bij de politieke partij Acción Democrática. U was verantwoordelijk voor logistieke taken, zoals het organiseren van vergaderingen en of marsen. In uw wijk werd de voedselbedeling georganiseerd door UBCH, een organisatie afhankelijk van de regering en omdat u in een oppositiewijk woonde, kwamen de dozen met voedsel vaak niet aan. Jullie besloten zich in de wijk te organiseren en u werd in 2016 door uw blok gekozen om te bemiddelen met de UBCH. U had echter een aantal keer per maand conflicten met M., de verantwoordelijke van de UBCH in uw wijk, omdat u geen carnet de la patria had en u dit ook niet wenste aan te vragen. U diende volgens haar ook mee te doen aan marsen voor het regime. In de ochtend van 19 november 2016 werd u opgebeld door een onbekende persoon. U werd bedreigd omdat u niet deed wat ze vroegen en als u niet zou luisteren zouden ze u doden. U werd bang en bedacht dat het misschien kwam door uw conflict met de UBCH. Wanneer u de volgende dag uw woning verliet rond 17u – u was op weg naar een bijeenkomst met andere verantwoordelijken – werd u vastgegrepen. Uw hoofd werd bedekt en u werd in een wagen gezet. U werd geslagen, aangerakt en er werd u gezegd dat u nu de lijn van de partij diende te volgen anders zou u gedood worden. Er werd u tevens verteld dat ze uw familie hadden gelokaliseerd en dat hen pijn zou worden gedaan. U weet niet hoeveel later - het was donker -, maar die avond werd u opnieuw uit de wagen gezet aan een park op vier blokken van bij u. U ging bang naar uw woning en verliet deze niet. Op 25 november 2016 sprak u dan met E. waarna u besloot Venezuela te verlaten. U had enkel nog contact met mensen in uw blok om te zeggen dat u geen verantwoordelijke meer zou zijn. Op 10 december 2016 vertrok u uit Guanare en reisde u legaal met uw eigen paspoort met de bus naar Colombia waar u aankwam op 11 december 2016. U vestigde zich in Bogota (Colombia). In juni 2017 keerde u legaal met uw eigen paspoort voor een maand of anderhalve maand terug naar Venezuela en verbleef u bij uw moeder in Caracas. U diende dit te doen opdat u opnieuw legaal kon verblijven in Colombia. U verliet de woning enkel om naar de winkel of de dokter te gaan, maar u vreesde dat u herkend zou worden door colectivos en dat uw familie problemen zou krijgen door u. U verkreeg later bij uw terugkeer in Colombia een permanente verblijfsvergunning die u aanvroeg via internet. In februari 2018 kwam M. J. L. C. S. J. (O.V. X), eveneens een Venezolaans staatsburger naar Colombia. Jullie begonnen een relatie. In december 2018 ging u samenwonen met uw neef in Colombia en in januari 2019 kwam ook uw partner bij u inwonen. Er doken in Colombia steeds meer Venezolaanse colectivos op en u vreesde dat zij u ook zouden vinden. In juli 2019 bezocht uw moeder u in Bogota en zag zij dat u een relatie met L. had. Op deze manier kwam zij achter uw geaardheid. Zij was blij voor u en aanvaardde dit. Na het bezoek van uw moeder in augustus 2019 volgden een aantal conflicten tussen enerzijds uw neef en anderzijds u en uw partner. Jullie besloten dan een eigen appartement te zoeken en verhuisden eind augustus 2019. Nadat jullie nog een aantal zaken uit jullie appartement wouden halen, kwam het tot een handgemeen tussen u en uw neef. Uw partner kwam tussen, maar uw neef bedreigde u. Jullie slaagden er toch in de spullen uit het appartement te halen. In de maand september 2019 werd u nog een aantal keer door hem bedreigd. In november en december 2019 waren er tevens plunderingen en betogingen van Venezolanen in Colombia. Jullie zagen in de buurt van jullie woning ook een flyer hangen van Las Aguilas Negras, een Colombiaanse organisatie die zich richt tegen Venezolanen. Jullie bekwamen in december 2019 een attest van een Colombiaans notaris die jullie relatie bevestigd. Voor een echt huwelijk hadden jullie immers een aantal documenten nodig uit Venezuela die jullie niet wensten op te vragen uit veiligheidsoverwegingen. Ook in Colombia kenden jullie problemen omwille van jullie geaardheid, zo werd uw partner hierom ontslagen. Jullie besloten Colombia te verlaten. Op 18 februari 2020 reisde u via Turkije met het vliegtuig naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 19 februari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer verdere problemen als opposant en vreest tevens dat uw seksuele geaardheid niet aanvaard zal worden.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een brief van de Acción Democrática waarin wordt bevestigd dat u actief was voor de partij, d.d. 25 november 2016; een kopie van een notariële akte waarin de relatie met uw partner wordt bevestigd, d.d. 10 december 2019; verschillende artikels betreffende de situatie voor LGBT in Colombia; verschillende nieuwsberichten over Venezolaanse colectivos die infiltrerden in Colombia; een kopie van een flyer van Aguilas Negras, een Colombiaanse organisatie; kopieën van vliegtickets; kopieën van medische documenten en foto's betreffende de gezondheidssituatie van uw moeder; kopieën van de inkomsten en uitgaven van uw moeder. Uw Venezolaans paspoort werd bij aankomst in België door de politie op de luchthaven in beslag genomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en/of 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

U werd op 13 maart 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u kennelijk incoherente en tegenstrijdigheden, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig waren met voldoende geverifieerde informatie over uw land van herkomst, wat uw verzoek weinig overtuigend maakte met betrekking tot uw hoedanigheid van persoon die internationale bescherming geniet, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase(n) van de procedure.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde Venezuela verlaten te hebben omdat u als opposant in conflict was gekomen met een overheidsfunctionaris. U vermoedt dat u daarom in november 2016 in Guanare bedreigingen ontving en een aantal uren ontvoerd werd. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela herkend te worden door colectivos en opnieuw vervolgd te worden.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, nadat u eind 2016 Venezuela verliet omdat u problemen kende in Guanare, in juli 2017 een maand of anderhalve maand met uw eigen paspoort terugkeerde naar Venezuela, waar u bij uw moeder in Caracas verbleef. U stelde te zijn teruggekeerd omdat u een bepaalde periode buiten Colombia diende te verblijven opdat u opnieuw wettelijk in Colombia kon wonen. U verklaarde enkel de woning van uw moeder verlaten te hebben om naar de dokter te gaan of iets te kopen (CGVS, p. 6, 8, 12). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Immers u verklaarde dat diegene die bedreigingen hadden geuit in Guanare op de hoogte waren van waar uw familie verbleef en u stelde expliciet dat u vreesde dat uw familie door u problemen zou kennen (CGVS, p. 11, 12). U gaf eveneens aan dat u bij een terugkeer naar Venezuela herkend zou worden en gedood zou worden (CGVS, p. 17). In het licht van deze beweringen en de onverholen doodsbedreiging aan uw adres in 2016 (CGVS, p. 12), ondermijnt uw vrijwillige en legale terugkeer naar Venezuela ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met onbekenden in 2016 in Guanare. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u niet meer wist waar exact u die avond van 20 november 2016 ontvoerd werd – ook al stelde u dat het slechts op één of twee straten van uw woning was - of waar u naartoe ging. U stelde enkel dat u een afspraak had met andere verantwoordelijken van de wijk, maar u wist niet meer bij wie (CGVS, p. 12). Verder is het opvallend dat het attest van Acción Democrática dat werd opgesteld door E. toen u hem na uw problemen op 25 november 2016 sprak en dat u werd

meegegeven omdat het nuttig zou kunnen zijn, geen enkel gewag maakt van uw problemen. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vervolging in Venezuela door onbekenden of colectivos. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

In dit kader dient er op uw beperkte politieke profiel te worden gewezen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds 2012 actief was bij Acción Democrática in Guanara waar u zich bezighield met logistieke taken, het organiseren van samenkomsten en marsen (CGVS, p. 4-5). Uw engagement voor deze partij stopte echter reeds in 2016 en had u geen enkel contact meer met iemand van Acción Democrática na uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 12). Wat betreft het attest dat u neerlegde waaruit blijkt dat u actief was voor de Acción Democrática, dient te worden opgemerkt dat hier geen verdere concrete informatie over het karakter van uw activiteiten wordt vermeld. Daarnaast gaf u zelf aan dat u dit overhandigd was voor uw vertrek uit Venezuela omdat het nut kon hebben (CGVS, p. 9). Dit wijst erop dat het attest werd opgesteld met het oog op uw vertrek uit Venezuela en een mogelijk verzoek tot internationale bescherming fin een derde land.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het

Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u door uw beperkte politieke activiteiten in het verleden voor *Acción Democrática* niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u in 2016 probleemloos een paspoort kon bekomen. Het enige probleem dat zich stelde was dat de procedure lang duurde omdat er van papier werd veranderd. Echter na tussenkomst van de baas van uw moeder verkreeg u sneller uw paspoort (CGVS, p. 12). Met dit paspoort kon u zowel in 2016 als in 2017 legaal en zonder problemen met uw eigen paspoort tussen Venezuela en Colombia reizen (CGVS, p. 11-12).

Op basis van de bovenstaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat u omwille van uw deelname aan oppositieactiviteiten of uw lidmaatschap van *Acción Democrática* een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

U verklaarde verder dat u in Venezuela vreesde voor niet-aanvaarding van uw seksuele geaardheid en u hierom vernederd zou worden. Uzelf beleefde uw seksuele geaardheid in Venezuela hierom dan ook niet openlijk (CGVS, p. 13-14, 17). Het Commissariaat-generaal trekt uw seksuele geaardheid noch uw relatie met M. J. L. C. S. J. (O.V. 9.008.069) niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie-wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Betreffende uw verklaringen dat u er in Venezuela een negatieve houding bestaat ten aanzien van LGBT en dat u daarom uw seksuele geaardheid verborgen hield (CGVS, p. 14), dient te worden opgemerkt dat u persoonlijk in Venezuela evenwel nooit enige problemen kende (CGVS, p. 14). U had enkel weet van een mannelijke kennis die geslagen werd omwille van zijn geaardheid en een andere mannelijke kennis die uit huis werd gezet (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw moeder – die in Venezuela verblijft - intussen op de hoogte is van uw seksuele geaardheid en uw relatie met L.. U stelde dat zij uw partner aanvaardt en respecteert (CGVS, p. 13). Ook de familie van uw familie aanvaardt jullie relatie (CGVS, p. 16). Verder beleefde u wel degelijk uw geaardheid in Venezuela, zo had u vrienden die op de hoogte waren van uw geaardheid en had u in het verleden eveneens een relatie in Venezuela (CGVS, p. 13-14). U brengt geen concrete indicaties aan waaruit blijkt dat u persoonlijk ten gevolge van uw seksuele geaardheid in de toekomst daden van vervolging of ernstige schade zou moeten vrezen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en

11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat de woning waar uw moeder verblijft in Caracas eveneens deels op uw naam staat en was u tot aan uw vertrek uit Venezuela werkzaam in een Cybercafé (CGVS, p. 4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Voorts woonde u na uw vertrek uit Venezuela vier jaar in Colombia. Met betrekking tot uw problemen in Colombia – meer bepaald de problemen met uw neef, het geweld tegen Venezolanen door onder mee Las Aguilas Negras, de houding tegenover LGBT (CGVS, p. 14-15), alsook de voorgelegde nieuwsartikels en het pamflet van Las Aguilas Negras – dient te worden aangestipt dat deze voor uw

verzoek tot internationale bescherming op zich niet relevant zijn gezien deze feiten geen betrekking hebben op het land van nationaliteit. Uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade wordt immers beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit, in casu Venezuela. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat, omwille van deze gebeurtenissen in Colombia, u in Venezuela vervolging zou moeten vrezen of ernstige schade zou lopen.

Wat betreft uw vrees voor de Venezolaanse colectivos die in Colombia zouden geïnfiltreerd zijn en u zouden kunnen herkennen (CGVS, p. 14), dient vooreerst gewezen te worden op de vaststelling dat uw problemen ten gevolge van uw conflict met de verantwoordelijke van de UBCH in Venezuela als ongeloofwaardig werden beoordeeld. Bovendien kende u noch uw partner persoonlijk problemen met colectivos in Colombia (CGVS, p. 15). Dat de colectivos u in Colombia zouden herkennen is bijgevolg een blote bewering. Bijgevolg kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch uw relatie worden hier betwist. De brief van Acción Democrática, de artikels betreffende LGBT, de flyers van Aguilas Negras werden reeds hierboven besproken. De vliegtickets tonen enkel aan dat u reeds tickets had om van Colombia naar België te reizen. De medische documenten, foto's en de inkomsten en uitgaven van uw moeder tonen enkel aan dat zij medische problemen kent, maar zeggen niets over uw eventuele nood aan bescherming.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 13 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 1 april 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967; schending van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang

gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in werking getreden op 1 december 2009 *iuncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Wat de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep betreft, wijst verzoekster er op dat artikel 57/6/1 § 1, e) van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen indien de verzoekster kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, op voorwaarde dat de commissaris-generaal op afdoende wijze motiveert waarom hij van deze mogelijkheid gebruik maakt. *In casu* is dit niet het geval volgens verzoekster nu verwerende partij zich beperkt tot het citeren van de wettelijke bepaling zonder draagkrachtige feiten daaromtrent te verschaffen. Voorts is dit motief in tegenstrijd met de daaropvolgende paragraaf waarin een grondige analyse van de drie hoofdredenen voor het verzoek om internationale bescherming nodig wordt geacht. Zij wijst er op dat de seksuele geaardheid van verzoekster niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing en dat deze vermeldt dat een individuele beoordeling van haar vraag om internationale bescherming noodzakelijk blijft. Verder wijst zij er op dat verwerende partij eveneens het politieke profiel van verzoekster aanvaardt maar dit wel als beperkt kwalificeert omdat zij haar engagement stopte in 2016 toen zij naar Colombia vluchtte. Zij stelt dat hieruit volgt dat verzoekster geen kennelijk incoherente, tegenstrijdige, valse of onwaarschijnlijke verklaringen aflegde die in strijd zijn met de documentatie van verwerende partij zelf en dat zij zich op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet langer in het gesloten centrum bevond en dat de beslissing daarom niet kan steunen op artikel 57/6/1 § 1, e) van de Vreemdelingenwet. Vermits de versnelde procedure niet mogelijk is op grond van deze bepaling zijn de verkorte termijnen zoals vastgelegd in de Vreemdelingenwet voor beroepen tegen beslissingen genomen op deze rechtsgrond niet van toepassing. Het verzoekschrift is volgens verzoekster tijdig ingediend.

Vervolgens wijst verzoekster er op dat zij aan haar verplichtingen onder artikel 48/6 § 4, a) en b) van de Vreemdelingenwet heeft voldaan nu zij op de dag van haar aankomst op Zaventem haar verzoek indiende en alle documenten onmiddellijk overmaakte en dat de identiteit en nationaliteit van verzoekster niet ter discussie staan.

Zij benadrukt opnieuw dat de commissaris-generaal haar seksuele geaardheid niet in twijfel trekt en dat uit de informatie van het CGVS blijkt dat er in Venezuela sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan maken. Verwerende partij is zich er dus van bewust dat de Venezolaanse overheden geen doeltreffende, systematische en voortdurende bescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bieden. Zij stelt dat de individuele beoordeling van de vraag om internationale bescherming omwille van haar seksuele geaardheid beperkt is tot één paragraaf en zich enkel tot de ervaringen van verzoekster in het verleden beperkt. Zij stelt dat bescherming niet alleen dient geboden te worden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zo discreet mogelijk was over haar homoseksualiteit. Er kan van haar niet verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend opstelt in de uiting van haar geaardheid. Zij wijst er op dat verwerende partij ook een toekomstgerichte beoordeling moet maken op basis van algemeen bekende feiten en dat zij diende rekening te houden met de coronacrisis en wat dit betekent voor verzoekster bij terugkeer. Zij verwijst hiervoor naar UNHCR (zie stuk nr. 4, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I, May 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>, p. 3) en de Europese Commissie (zie stuk nr. 5, European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, 16 April 2020, <https://www.refworld.org/docid/5e99707d4.html>, p. 17). Zij stelt dat *“verwerende partij hierover niet onwetend kon zijn en dat zij vanuit haar wettelijke opdracht dient na te gaan of in de periode tussen het gehoor de omstandigheden niet dermate waren gewijzigd dat haar beslissing tot de schending van het verbod op refoulement waartegen artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beschermt, zou leiden”*. *Vóór de bestreden beslissing werd genomen heeft de Wereldgezondheidsorganisatie meegedeeld dat Covid-19 een pandemie is die 114 landen treft en*

waarmee rekening moet worden gehouden (zie stuk nr. 6). Specifiek met betrekking tot Venezuela staat vast dat deze pandemie in het gedurende tien jaar medisch verzwakte land dat zo al leidde tot hogere sterftecijfers (zie stuk nr. 8) lelijk zal huishouden in dergelijke mate dat elke beslissing om verzoekende partij terug naar Venezuela te sturen neerkomt op onmenselijke behandelingen minstens haar eenmaal teruggekeerd in haar land van herkomst blootstelt aan mensonterende omstandigheden. Venezuela ontbreekt aan water, zeep en elektriciteit en telt slechts 84 Intensive Care Units ziekenhuisbedden op een bevolking van ruim 30 miljoen inwoners (zie stuk nr. 5). Venezuela is daarmee op het ogenblik onmogelijk bij machte om Venezolaanse onderdanen tegen de pandemie te beschermen. Er bestaat op het ogenblik geen vaccin tegen Covid-19. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertussen tot het schrappen van alle vluchten besloten hetgeen het Hof van Beroep te Luik deed oordelen dat elke opsluiting met het oog op terugbrenging of repatriëring onredelijk is (zie stuk nr. 4). A fortiori is elke terugbrenging of repatriëring onredelijk. Uit het voorgaande volgt dat de motieven van de bestreden beslissing niet ernstig zijn of foutief zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen alsook dat de bestreden beslissing beslissende factoren buiten beschouwing laat die er toe nopen dat aan verzoekende partij de subsidiaire bescherming wordt verleend.”

Zij stelt verder dat “Daarenboven mag als waarschijnlijk aangenomen worden dat wie onder gewone omstandigheden reeds gediscrimineerd worden zoals homoseksuelen als sociale groep waartoe verzoekende partij behoort deze in voormelde crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen kunnen verkrijgen of toebedeeld krijgen (a simili RW 15 januari 2019, nr. 215.177, § 2.2.4.2.; RW 12 februari 2019, nr. 216.638, § 2.2.2.). De combinatie in hoofde van verzoekende partij: (1) van de algemene humanitaire crisis zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist en (2) van de homofobie, de discriminatie en het geweld jegens verzoekende partij omwille van haar homoseksualiteit zoals gedocumenteerd en niet wordt betwist zullen er toe leiden dat verzoekende partij bij terugkeer “ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard zal ondergaan” die de subsidiaire bescherming verantwoorden”. Zij stelt verder dat de appreciatiemarge van verwerende partij haar redelijkerwijze niet toelaat tegen haar eigen documentatie te pleiten zoals zij wel doet en dat alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald om voormelde redenen irrelevant of kennelijk foutief zijn. Zij stelt dat de erkenning als vluchteling minstens de toekenning van de subsidiaire bescherming noodzakelijk is.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Pro deo stuk;
2. Bestreden beslissing;
3. Identiteit mejuffrouw E. R.;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I, May 2019, <https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>, uittreksel;
5. European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement, 16 April 2020, <https://www.refworld.org/docid/5e99707d4.html>, uittreksel;
6. World Health Organization, "WHO Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19", 11 maart 2020, <https://www.who.int/dg/speeches/detail/who-directorgeneral-s-opening-remarks-at-the-media-briefing-on-covid-19---11-march-2020>;
7. Luik 19 maart 2020, nr. 2020/872;
8. U.S. News 26 maart 2020, "Experts: Venezuela Is "Worst Case Scenario" for Coronavirus", <https://www.usnews.com/news/best-countries/articles/2020-OS-26/experts-venezuela-is-worst-case-scenario-for-coronavirusspread>.

2.2.2. Verwerende partij legt een nota dd. 2 juni 2020 neer waarin de middelen in het verzoekschrift worden onderzocht en de COI Focus “Venezuela Homoseksualiteit” van 14 januari 2019 wordt toegevoegd. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, “Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight” van juni 2018 (internetlink); de “COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019 (internetlink); de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, “Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”, van juli

2019 (internetlink); “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni 2020 (internetlink) en “*COI Focus Venezuela: Situatieschets*” van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van

de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens haar verklaringen is zij geboren in Caracas maar verhuisde ze in 2010 naar Guanare in de Staat Portuguesa omdat haar zeer Christelijke familie niet op de hoogte was van haar seksuele geaardheid. Omwille van de machistische cultuur en de problemen die gay vrienden hadden gekend hield zij haar seksuele geaardheid grotendeels verborgen. In 2012 werd ze betrokken bij activiteiten van de partij Accion Democratica in Guanare, waarvoor ze logistieke taken vervulde. Ze werd door haar blok in de oppositiewijk waar ze woonde in 2016 aangeduid om te bemiddelen met de UBCH, de organisatie die instond voor de verdeling van voedseldozen. Ze had een aantal conflicten met de verantwoordelijke van de UBCH omdat ze geen carnet de la patria had en dit ook niet wou aanvragen. Nadat ze telefonisch werd bedreigd op 19 november 2016 werd ze dag erna bij het verlaten van haar woning ontvoerd, bedreigd met verkrachting en er werd haar gezegd voortaan de lijn van de partij te volgen. Na overleg met de lokale secretaris van Accion Democratica, vertrok ze op 10 december 2016 met de bus naar Colombia, waar ze tijdelijke verblijfsvergunningen had. In juni 2017 ging ze voor anderhalve maand terug naar Caracas bij haar moeder omdat dit nodig was om legaal in Colombia te kunnen verblijven. Later verkreeg ze een permanente verblijfsvergunning in Colombia. In 2018 begon ze een relatie met L., eveneens Venezolaans staatsburger. Verzoekster huurde met haar neef in december 2018 een appartement in Bogota en in januari 2019 kwam haar partner ook bij hen inwonen. Na het bezoek van verzoeksters moeder ontstonden er conflicten met haar neef en ze verhuisde met haar partner in augustus 2019. Verzoekster en haar partner werden het slachtoffer van discriminatie omwille hun seksuele geaardheid in Colombia. In die periode verschenen er ook flyers van de groep Las Aguilas Negras, een Colombiaanse organisatie die Venezolanen viseert en kwamen er ook berichten over de aanwezigheid van collectivos in Colombia. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Venezuela problemen omdat ze als opposant beschouwd wordt en dat haar seksuele geaardheid niet aanvaard zal worden in Venezuela.

2.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota's van verwerende partij en de documenten neergelegd door verzoekster, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.3.1. Wat betreft verzoeksters vrees om herkend en opnieuw vervolgd te worden door de collectivos omwille van het conflict dat zij had met een verantwoordelijke van de UBCH en de ontvoering die daarvan, naar zij vermoedt, het gevolg was in november 2016 motiveert de bestreden beslissing het volgende. *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, nadat u eind 2016 Venezuela verliet omdat u problemen kende in Guanare, in juli 2017 een maand of anderhalve maand met uw eigen paspoort terugkeerde naar Venezuela, waar u bij uw moeder in Caracas verbleef. U stelde te zijn teruggekeerd omdat u een bepaalde periode buiten Colombia diende te verblijven opdat u opnieuw wettelijk in Colombia kon wonen. U verklaarde enkel de woning van uw moeder verlaten te hebben om naar de dokter te gaan of iets te kopen (CGVS, p. 6, 8, 12). Deze uitleg kan echter geenszins overtuigen. Immers u verklaarde dat diegene die bedreigingen hadden geuit in Guanare op de hoogte waren van waar uw familie verbleef en u stelde expliciet dat u vreesde dat uw familie door u problemen zou kennen (CGVS, p. 11, 12). U gaf eveneens aan dat u bij een terugkeer naar Venezuela herkend zou worden en gedood zou worden (CGVS, p. 17). In het licht van deze beweringen en de onverholen doodsb bedreiging aan uw adres in 2016 (CGVS, p. 12), ondermijnt uw vrijwillige en legale terugkeer naar Venezuela ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met onbekenden in 2016 in Guanare. Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u niet meer wist waar exact u die avond van 20 november 2016 ontvoerd werd – ook al stelde u dat het slechts op één of twee straten van uw woning was - of waar u naartoe ging. U stelde enkel dat u een afspraak had met andere verantwoordelijken van de wijk, maar u wist niet meer bij wie (CGVS, p. 12). Verder is het opvallend dat het attest van Acción Democrática dat werd opgesteld door E. toen u hem na uw problemen op 25 november 2016 sprak en dat u werd meegegeven omdat het nuttig zou kunnen zijn, geen enkel gewag maakt van uw problemen. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vervolging in Venezuela door onbekenden of colectivos”.* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven in het verzoekschrift onbetwist laat en dat deze pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze motieven dan ook over in dit arrest.

De Raad stelt met verzoekster vast dat in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekster actief was bij Accion Democratica.

De Raad stelt evenwel met de commissaris-generaal vast dat haar rol binnen de partij beperkt was tot logistieke taken, dat zij haar activiteiten voor Accion Democratica stopzette in 2016 en sindsdien geen enkel contact meer had met de partij nadat zij Venezuela heeft verlaten. Bovendien stelt de Raad vast dat haar beweerde problemen met de *collectivos* zich voordeden in Guanara en dat zij in 2017 anderhalve maand terugkeerde naar haar moeder in Caracas en daar geen problemen ondervond. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift enkel wordt opgemerkt dat politieke activiteiten van verzoekster niet in twijfel worden getrokken, maar dat de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het beperkte politieke profiel van verzoekster verder niet wordt betwist. In het licht van de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier geciteerd in de bestreden beslissing komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekster, gezien haar beperkte politieke profiel, geen gegronde vrees voor vervolging omwille van haar politieke engagement in Venezuela aannemelijk heeft gemaakt en dat kan aangenomen worden dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan omwille van haar engagement voor Accion Democratica tussen 2012 en 2016.

2.4.3.2. Naast haar vrees voor vervolging omwille van haar politieke activiteiten en de problemen met de *collectivos* beroept verzoekster zich ook op haar vrees voor vervolging in Venezuela omwille van haar seksuele geaardheid.

De Raad stelt vooreerst met verzoekster vast dat haar seksuele geaardheid noch haar relatie met M.J.L.C.S.J., die eveneens een beroep indiende tegen de weigeringsbeslissing die in haar hoofde werd betekend, in twijfel worden getrokken.

Verzoekster stelt in essentie dat uit haar verklaringen blijkt dat zij zo discreet mogelijk was over haar homoseksualiteit en dat zij de confrontatie niet opzocht, dat van haar niet kan verwacht worden dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend opstelt in de uiting van haar geaardheid en dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er homofoob geweld is en dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Uit de “*COI focus Homoseksualiteit*” blijkt dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit strafbaar stelt, behalve één bepaling in de Organic Code of Military Justice dat homoseksualiteit in het leger strafbaar stelt, maar dat discriminatie op basis van seksuele oriëntatie verboden is en dat er wetgeving bestaat die er op gericht is om discriminatie op grond van seksuele geaardheid tegen te gaan. Evenwel verhindert de wetgeving geen discriminerende handelingen van burgers of autoriteiten, met inbegrip van politie agenten. In de praktijk worden homoseksuelen dan ook nog geviseerd door de autoriteiten op verschillende manieren. Enquêtes gepubliceerd in 2014, 2015 en 2016 onder LGBTI personen in Venezuela tonen aan dat de sociale perceptie van homoseksuelen in Venezuela relatief positief is maar de NGO Freedom House concludeert in 2018 dat LGBTI personen in Venezuela wijdverspreide discriminatie ervaren en occasioneel te maken krijgen met geweld.

Ook het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela*” van juni 2020, neergelegd in de aanvullende nota van verwerende partij, maakt melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen en stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTI personen mogelijk maakt. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten.

Uit de door partijen neergelegde landeninformatie blijkt inderdaad dat homofoob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofoob geweld. Uit de landeninformatie kan evenwel niet afgeleid worden dat het homofoob geweld en discriminatie systematisch is noch dat elke homofoob in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Overeenkomstig artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet moet bij de beoordeling van de gronden van vervolging rekening worden gehouden met onder meer een specifieke sociale groep en dat een groep als dusdanig moet worden beschouwd als onder meer de groep, afhankelijk van de omstandigheden in het land van herkomst, die als gemeenschappelijk kernmerk seksuele gerichtheid heeft. Volgens deze bepaling wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden van de groep een kenmerk delen dat zo fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag geëist worden dat zij dit opgeven en in het betrokken land een eigen identiteit hebben omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend worden beschouwd.

Evenwel is, om een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep vast te stellen, een feitelijke en individuele beoordeling in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn nodig, waarbij alle omstandigheden dienen in overweging genomen te worden.

Wat haar problemen omwille van haar seksuele geaardheid betreft, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, dat verzoekster verklaart dat haar relatie in Venezuela als iets slechts wordt gezien, dat de samenleving heel machistisch is, dat het homohuwelijk er verboden is en dat zij haar geaardheid heeft moeten verbergen. Zij verklaart dat zij over haar seksuele geaardheid discreet moest zijn omdat de kerk zegt dat homoseksualiteit niet mag en dat zij niet open kon zijn over haar geaardheid in Venezuela omdat ze bang was van het feit dat dit niet aanvaard zou worden en dat ze vernederd zou worden (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13, 17). Ze stelt dat ze in Venezuela niet zoveel persoonlijke problemen had omwille van haar seksuele geaardheid omdat ze het verborgen hield, maar dat haar gayvrienden wel op de hoogte waren. Verder stelt zij dat haar moeder pas op de hoogte was van haar seksuele geaardheid toen ze haar kwam opzoeken in Bogota in 2019 en zag dat zij een relatie had met M.J.L.C.S.J., maar dat de rest van haar familie het niet weet (notities, p. 13).

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat *“Betreffende uw verklaringen dat u er in Venezuela een negatieve houding bestaat ten aanzien van LGBT en dat u daarom uw seksuele geaardheid verborgen hield (CGVS, p. 14), dient te worden opgemerkt dat u persoonlijk in Venezuela evenwel nooit enige problemen kende (CGVS, p. 14). U had enkel weet van een mannelijke kennis die geslagen werd omwille van zijn geaardheid en een andere mannelijke kennis die uit huis werd gezet (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw moeder – die in Venezuela verblijft - intussen op de hoogte is van uw seksuele geaardheid en uw relatie met L.. U stelde dat zij uw partner aanvaardt en respecteert (CGVS, p. 13). Ook de familie van uw familie aanvaardt jullie relatie (CGVS, p. 16). Verder beleefde u wel degelijk uw geaardheid in Venezuela, zo had u vrienden die op de hoogte waren van uw geaardheid en had u in het verleden eveneens een relatie in Venezuela (CGVS, p. 13-14).”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het dossier niet betwist en dat, hoewel zij bang was van de niet-aanvaarding van haar seksuele geaardheid, uit haar verklaringen niet blijkt dat zij een verborgen leven leidde, nu haar geaardheid wel gekend was onder haar gay vrienden en dat dit haar niet verhinderde om in een cybercafé te werken in Venezuela tussen 2010 en 2016 (notities, p. 4). Waar van verzoekster niet verwacht kan worden dat zij haar lesbische geaardheid verbergt, of zich terughoudend moet opstellen (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel*, arrest van 7 november 2013), blijkt uit het bovenstaande niet zij haar seksuele geaardheid moest verborgen houden, nadat zij Caracas verliet nu, hoewel zij bang was voor de niet-aanvaarding van haar geaardheid, dit gekend was onder haar gay vrienden en dat dit haar niet verhinderde om in een cybercafé te werken in Venezuela tussen 2010 en 2016 (notities, p. 4). Voor zover zij zich terughoudend opstelde blijkt niet uit haar verklaringen dat dit ertoe leidde dat dit voor haar dusdanig problematisch was dat de situatie voor haar ondraaglijk zou geworden zijn.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat zij omwille van haar homoseksualiteit in geval van terugkeer naar Venezuela vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert.

Hierboven werd al vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat elke homoseksueel vervolging riskeert in Venezuela. Voor zover verzoekster verwijst naar de impact van de COVID crisis en het feit dat de Venezolaanse autoriteiten niet in staat zijn om hun bevolking hiertegen te beschermen, toont dit niet aan dat verzoekster hierdoor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid zou riskeren, nu de pandemie de hele bevolking zonder onderscheid treft en hieruit geen verband blijkt met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voor zover zij verklaart geen carnet de la patria te hebben gehad, omdat zij zich niet onder de controle van de autoriteiten wilde stellen, en dat zij daardoor ernstige socio-economische behandeling van uitzonderlijke aard zal ondergaan, stelt de Raad vast dat dit haar niet verhinderde om in haar levensonderhoud te voorzien toen zij nog in Venezuela verbleef en zij ook niet aantoonde waarom dit in geval van terugkeer niet langer het geval zou zijn. Verder stelt de Raad vast dat zij verklaarde dat de woning waar haar moeder verbleef ook deels op verzoeksters naam staat (notities, p. 4).

Voor zover zij stelt dat als waarschijnlijk mag worden aangenomen dat homoseksuelen als sociale groep in deze crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging zullen verkrijgen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat homoseksuelen in Venezuela systematisch toegang tot water, voedsel en medische verzorging ontzegd worden. Dit blijkt ook niet uit de door verzoekster bij het verzoekschrift neergelegde rapporten: *“European Union: European Commission, COMMUNICATION FROM THE COMMISSION COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement; World Health Organization, “WHO Director-General’s opening remarks at the media briefing on COVID-19”, 11 maart 2019, die geen informatie bevatten over de situatie van homoseksuelen in Venezuela. Ook de UNHCR Guidance Note van mei 2019, bevat hierover geen informatie en kan bovenstaande analyse dus ook niet weerleggen. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen getroffen worden door de voedsel-en medicijnen schaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoekster en haar partner. Hierboven werd al gewezen op het feit dat de woning in Caracas op haar naam staat en dat zij ook door de familie van haar vriendin aanvaard wordt en zij en haar vriendin dus over een netwerk beschikken in Venezuela waarop zij kunnen terugvallen. Bijgevolg wordt in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep aannemelijk gemaakt.*

Waar de verzoekster tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 215.177 en 216.638 van de Raad, wijst de Raad er op dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Bovendien toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De overige door verzoekster neergelegde documenten leiden niet tot een andere conclusie. Haar identiteitsdocumenten en de documenten met betrekking tot haar relatie staan niet ter discussie. De artikels met betrekking tot de situatie van LGBTI personen hebben betrekking op de situatie in Colombia en zijn niet relevant voor de beoordeling van verzoeksters vrees ten aanzien van Venezuela. De documenten met betrekking tot haar moeder hebben geen betrekking op verzoeksters nood aan internationale bescherming. Hetzelfde kan gezegd worden over de vliegtickets van Colombia naar België.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt.

Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrokking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3”. (*Ibid.*, punt 28).

Voor zover verzoekster zich beroept op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt zij in essentie dat “*als waarschijnlijk mag worden aangenomen dat homoseksuelen als sociale groep in deze crisis nog meer dan anderen zullen gediscrimineerd worden en als allerlaatsten drinkbaar water, eten en medische verzorging zullen verkrijgen*”.

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM,

Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI door verzoekster en in de aanvullende nota van verwerende partij in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt (COI Focus 2020, p. 44).

Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. Hoewel de economische crisis vrijwel alle lagen van de bevolking treft, blijkt uit de landeninformatie dat LGBTI-personen disproportioneel kunnen getroffen worden door de gevolgen van de socio-economische crisis in Venezuela. Hoewel kan aangenomen worden dat de situatie van homoseksuelen in Venezuela op economisch vlak precair is, kan uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie evenwel niet worden afgeleid dat elke homoseksueel omwille van de socio-economische omstandigheden aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Dit dient geval per geval te worden beoordeeld rekening houdende met de individuele omstandigheden van de verzoekster.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo verklaart verzoekster dat de woning in Caracas waarin haar moeder verblijft ook op haar naam staat, en dat zij tot aan haar vertrek uit Venezuela werkzaam was in een cybercafé (notities, p. 4) en dat zij kon verblijven in een woning van een vriendin van de familie (notities, p. 4). Voor zover verzoekster verklaart dat zij nooit een carnet de la patria heeft gehad, blijkt dat zij er in elk geval in slaagde, onder meer door haar werk in het cybercafé in haar elementaire levensbehoeften te voldoen en stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat dit, *in casu* onontbeerlijk zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voldoen, nu zij hierin slaagde voor haar vertrek uit Venezuela en uit haar verklaringen blijkt dat zij door haar schoonfamilie aanvaard wordt (notities, p. 16) zodat zij en haar partner over een familiaal netwerk in Venezuela beschikken. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat zij, gezien haar individuele omstandigheden, in geval van terugkeer naar Venezuela, in een situatie van extreme armoede zal belanden zoals gedefinieerd door de rechtspraak van het EHRM. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt en waardoor zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële

behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de geciteerde rechtspraak van het EHRM.

2.5.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoekster om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Cijfers gepubliceerd door OVV stellen dat in 2019 minstens 16.506 sterfgevallen door geweld werden geteld, hetzij 60,3 % per 100.000 inwoners. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

Uit de “*COI Focus – Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht hebben verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot gewapende confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft, volgens de aanvullende nota van verwerende partij, tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in het Hoofdstedelijk District Caracas, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, noch in de Staat Portuguesa, waar zij tussen 2010 en 2016 verbleef, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat de ingeroepen schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten betreft, stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aanduidt hoe deze bepaling concreet geschonden wordt zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET